

Igehirdetés, 2020. július 12.
2Mózes 14,1-18

Az Úr harcol értünk!

Fohász: Úr Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy Te vagy nekünk az élő víz, annyira ki van tikkadva a lelkünk, jövünk, hogy elégíts meg. Mi is jövünk a friss vízre, amint a szarvas is vágyakozik rá, és keresi. Jövünk, Uram, Hozzád és igédhez, elégítsd meg a lelkünket. Annyi helyen kerestünk már, és mindig maradt a csalódás. Mert csak látszattmegoldásokra találtunk. Ami élénk jött, és barátian magához ölelt és jobbulást kínált, az egy idő után ellenünk fordult, rabbá tett. Megvalljuk, hogy saját erőből képtelenek vagyunk megszabadulni, életünket megváltoztatni. Hasonlóak vagyunk a vér-folyásos asszonyhoz, aki kora minden orvosi lehetőségével élt, mégis még betegbb lett. Minél inkább keressük a gyógyulást, annál betegbbek vagyunk. Köszönjük, hogy most igéden keresztül megszólítasz, és azt mondod, hívj segítségül a nyomorúság idején. Drága Urunk, légy segítségül nekünk. Szabadíts meg a bűnből, az atyáinktól örökölt hiábavaló életmódtól, és adj új életet. Urunk, a mi szívünk sem jobb, mint a fáraóé, hajlamos a megkeményedésre. Azt üzeni, hogy nem kell a Te segítséged, mert egyedül is megoldjuk. Azonban látjuk a sok kudarcot, könyörülj rajtunk, állíts talpra, állíts a Te nyomdokaidba, amelyek az életre vezetnek. Magunk nem találjuk meg az élet útját. Jöjj, Urunk Jézus, és szólj! Add, hogy mi készek legyünk megtenni, amit mondasz. Ha azt parancsolod, hogy bénaságunk ellenére álljunk talpra, tegyük meg, mert Te közben megerősítesz. Ha azt mondod, nyíljon meg a szánk bizonyágtételre, az is megvalósul. Köszönjük, hogy itt vagy és meghallgatsz minket.

Ámen!

Négyszázharminc éves egyiptomi tartózkodás után indul el Izráel népe a tejjel és mézzel folyó földre, az ígéret földjére. Ebben az időszakban eleinte jól ment a soruk. Egyre inkább növekedtek, erősödtek, jól éltek. Gósen földje külön kis sziget volt, ahol az egyiptomiaktól elhatárolódva élhették a maguk életét. Józsefre emlékezve megbecsülésben is részesültek. Annyira jól ment a soruk, hogy földjükről és Istenükről is elfeledkeztek. Beleszoktak az egyiptomi életbe, és már nem is akartak innen elmenni. A világot nagyon meg lehet szokni, annyira, hogy nem akarózik megválni tőle. Nem csodálatos, amikor a hívő is úgy élhet a világban, mint a nem hívők? Nincs megkülönböztetés, üldözés, jól elvagyunk. Jól érezzük magunkat. Bármerre megyünk, elismerésben részesülünk. Az egyház szociális érzékenységére, segítségére szükség van. Azonban Izráel már nem vágyakozott az Úr után, megfelelt neki úgy, amint volt. Most már a küldetésük is elhalványult. Nem tettek bizonyosságot, elfelejtették, hogy arra vannak elhívva, hogy dicsőítsék Isten nevét. Már nem akartak Istenre mutatni, már nem tudtak Hozzá vonzani. Miért? Mert nem volt különbség az életük és az egyiptomiak élete között.

Ekkor azonban fordult egyet az élet kereke, olyan fáraó került hatalomra, aki már nem ismerte Józsefet, és a megsaporodott zsidókban ellenséget látott. Ezért elnyomta őket, sőt, parancsot adott a születésszabályozásra, majd amikor ez nem ment, az újszülött fiúgyermek megölésére. A nyo-

morúság eszükbe juttatta Istent. Rádöbentek: nem itt a helyük, és elkezdtek kiáltani, Isten pedig meghallgatta őket. És küldött szabadítót, Mózeszt.

Mi magunk is tudjuk, hogy nem kell négyszázharminc esztendő, elég harminc is, hogy beleszokjunk a világ mentalitásába, és átvegyük a szokásait. Milyen gyorsan megszoktuk a kényelmet, a jólétet. Jó elgondolkodni, különbözik-e a hívők programja, életgyakorlata a nem hívőkétől? Mi mivel töltjük ki az időnket? Hogyan és hol szórakozunk? Hogyan pihenjük ki fáradalmainkat? Hol talál minket az Úr, amikor megjön? Nem mi is ugyanúgy a tévé, az internet előtt pihenünk, ugyanazokat a műsorokat nézve, mint a világ fiai? Van-e ezen a területen különbség? Mindez azért lényeges, mert a világ elkényelmesít, elpuhít, kineveli belőlünk a harcos szellemet. A Szentírás a szívünkre helyezi: harcoljuk meg a hit nemes harcát, de mi már óvakodunk a harctól, mert az veszélyes. Elszoktunk tőle.

Azonban a keresztyén élet harc, mint ahogy a szabadulás, az új hazába vezető út is rejtegetett harcot. Isten népe viszi az evangéliumot, elmondja másoknak Isten csodálatos munkáját. Bizonyoságot teszünk a kegyelemről, az élet megváltoztatásának lehetőségéről. És ezért kerülünk harcba, sáttán azt akarja, hogy az emberek élete ne változzon, ne forduljon jobbra, menjenek tovább a bűn útján. Sátán úgy vezet, hogy ne legyen reményünk az életünk megváltozására, a bűnből való szabadulásra és az örök életre. Mindent megtesz, hogy ne ismerjük meg az Úr Jézus Krisztust, az Ő országát. Azért teszi, mert tudja, hogy Isten országában kiteljesedhet az életünk, ott boldogok lehetünk. Ha oda belépünk, világosságra jutunk, lehull a hazugság leple, és rádöbbenünk: nem a fogyasztás jelenti a boldogságot. Nem akkor lesz jó az életünk, ha mindent megszerzünk, hanem ha az Úrhoz tartozunk.

Azonban annyira megszokjuk a világot, hogy már nem akarunk harcolni a bűn és a gonosz ellen. Jó nekünk így. Az a lényeg, hogy békesség legyen. Fogadjuk el egymást, és közben azt vesszük észre, hogy minden átalakul, minden elromlik. Mert a bűn kovásza átjárja. Isten azonban ébresztőt fúj, kihívja népét mindenféle megszokásból. A jólét és az elnyomás miatti behódolás szokásából is. A nehéz helyzet pont azért állt elő, hogy rádöbbenjenek, nem ott a helyük, és kiáltsanak Istenhez. A nyomorúság felébreszt és változásra ösztönöz. Azonban Isten tudja, hogy olyan könnyű visszatérni a régi megszokásba, a régi életbe. Ezért nem a rövidebb úton viszi őket, mert ott harcra is sor kerülhet, és még nincsenek rá felkészülve. Még nem elég erősek hitben, mert nincs Istentapasztalatuk. Eddig magukra támaszkodtak, majd az elnyomó hatalom könyöradományja jelentette a megélhetést, de ezek biztosnak tűntek. Még nem tudják, hogy nincs biztosabb, mint Istenre támaszkodni. Erre lett az ember teremtve, mindenben hagyatkozzon Istenre, mert Ő gondoskodik róla.

Azonban mindezt meg kell tapasztalni. A tíz csapás jeleit még fel kell dolgozniuk, oly frissek azok, hogy még nem tudnak rájuk támaszkodni. Egy kis ellenállás, egy kis hiány vagy fenyegetés feladásra készítetné őket, és nem hitbeli megállásra. Azonban meg fogják tanulni, hogy harc nélkül nem lehet Isten országába beérkezni. A gonosz fog támadni, és a tanítványoknak védekezni kell. De azt is fontos tudni, hogy azért van a világban Isten népe, hogy jelenlétével, életével, bizonyoságtételével világosság legyen. És mindezek által visszafogja a gonoszt. Az Úr Jézus Krisztus tanítványai fel vannak hatalmazva arra, hogy az élet erőit vigyék, és általa lépjenek fel a gonosz pusztító erői ellen. A bűnt legyőzhetjük hit által. A győztes evangélium hirdetése által megtapasztalhatjuk, hogy az emberek átalakulnak. A hit, amennyiben élő, hatást fejt ki a környezetben. Van-e hatásunk?

Isten azonban felkészíti népét, hogy ne gondolják meg magukat, próba idején sem. Megmutatja országa gazdagságát, és vezet, hogy már ne is akarjuk magunkat meggondolni. Aki látja Isten nagyságát, országa gazdagságát, az nem akar visszamenni a régibe. Az ellen fog állni, bárhogyan is húz vissza a múlt, a megszokás.

Isten teljes győzelmet tapasztaltat népével, meg kell látniuk a fáraó teljes vereségét. Legyőzetik az ellenség, nem kell tovább vele foglalkozni, tőle félni. Amíg az ellenség harcképesnek látszik, hátrafelé tekingetnek, vajon jön-e utánunk? A Vörös-tengernél megtapasztalják Isten győzelmét, és így a múlt lezárul. Ami eddig volt, a hátuk mögé, sőt, a tenger mélyére kerül. Amikor az Úr kihoz a régi életünkből, megbánjuk vétkeinket, és Ő mindazt, ami múlt, ami nem Tőle származik, a tenger mé-

lyére veti. A kereszten vitte végbe a nagy diadalt. A gonosz, a sátán le van győzve! Nézd Jézust a kereszten, majd figyelj a nyitott sírra, és éld át: Ő feltámadott, él. Az ördög vereséget szenvedett. Már ne félj tőle! Ijesztget ugyan, de le van győzve. Ne féljünk tőle, és ne hátráljunk meg vele szemben, hanem menjünk Jézussal célegyenesen előre!

Arra mindig számítsunk, hogy az ellenség nem mond le rólunk. Aki Jézust követi, azt igyekszik ismét a maga szolgálatába vonni. Mindent megtesz, hogy visszavigyen. Sőt, akivel nem próbálkozik, akit békén hagy, az elképzelhető, hogy már visszatért hozzá. Aki az övé, aki őt szolgálja, azzal nem kell foglalkoznia. Ha számítunk sátán támadására, ellen tudunk neki állni. Úgy készülhetünk a gonosz akciójára, hogy nem is vele foglalkozunk, hanem az Úrral. Egyre jobban elmélyülünk az igében, mert nem a hamisat, hanem az eredetit kell nagyon jól ismernünk. És ha ezt ismerjük, nem tudnak a hamissal megtéveszteni. Így azután egyre inkább ismerjük meg az Urat. Törekedjünk arra, hogy minél többet Vele legyünk. A törekvés azt jelenti, én magam is akarom, és mindent megteszek, hogy ezt meg tudjam tenni. Mindent az Úr megismerésének rendelek alá. Ő a legfontosabb a számomra, így Vele töltöm a legtöbb időt. Minél több időt az Úrral töltünk, annál védettebbek és sebezhetlenebbek leszünk. Gondoljuk végig, a munkán kívüli időnket mire fordítjuk? Mennyit töltünk el pihenéssel, tévézéssel, internet előtt, mennyit szánunk a hobbinkra? Ezeket adjuk össze, és tegyük mellé azt az időmennyiséget, amit Jézussal, a Bibliával töltünk. Milyen eredményt kapunk? Megújulás, változás akkor fog bekövetkezni, ha olyan eredményt kapunk, amiben a Bibliával töltött idő sokkal több, mint a szórakozásra, egyéb dolgokra szánt idő. A ráfordított időmennyiség árulkodik arról, mi a fontos nekünk.

Minden Istenre nézve történik, az Ő dicsőségére nézve. Az a cél, hogy az egyiptomiak megtudják: az Úr az Isten. Mindennek Istenről kell beszélnie, az emberek lássák meg, hogy nem Izráel mentette meg magát. Nem ők oldották meg a problémát, hanem az élő Isten. És ez az Isten azokat is keresi, akik még nem az övéi. Azért cselekszik nagy dolgokat, láttat csodákat, hogy akarjunk egy ilyen Isten jelenlétébe kerülni. Isten nem kényszerít, de Jézusban emberré lett, hogy még jobban megismerjük Őt. Tettei alapján pedig önként döntsünk a Hozzá való tartozásról. Ismerjük fel, hogy Istennel kapcsolatban lenni maga az élet. Erre van szükségünk. Az Istennel való kapcsolatot semmi nem pótolja.

Milyen csodálatos, Isten elnyomott, rabszolgasorban tartott népe hatalmas kéz oltalma alatt vonult ki. Ez azt jelenti, hogy az egyiptomi fáraónál is hatalmasabb kéz oltalmazta a zsidókat. Hiába ment utánuk egy nagy, félelmetes hadsereg, ez a Kéz oltalmazta őket. E kéz oltalma alatt hit által vonultak. Isten keze nem volt látható, ám az ellenség hadserege, fegyverzete igen. Nagy veszély, hogy ebben a helyzetben az ellenségre és nagy erejére figyelnek. A fáraó és a gonosz mindig meg akarja félemlíteni Isten gyermekeit. Erőszakkal lép fel, erejével fenyeget, maradásra, mozdulatlan-ságra késztet. Azt akarja elérni, hogy ne tegyünk semmit, ne hirdessük az igét, ne kövessük az Úr vezetését, hanem inkább menjünk vissza a rabságba.

Amikor végre kijöttek Egyiptomból, úgy érezték, végleg megszabadultak a fáraótól, egyre távolodnak tőle. De a fáraó ismét elkezdett közeledni – a bűn újra közelít, vagy a régi élet, és az a probléma, amiből igyekszünk kikerülni. Vajon mit teszünk? Félnünk, mint Izráel, és úgy gondoljuk, még sincs szabadulás? Feladjuk, mondva: megpróbáltam, de nem megy, és úgy látszik, nincs rajtam segítség. Esetleg félelmemben mást okolok? Izráel fiai Mózesre támadtak, jobb lett volna bele se fogni az új életbe. Jobb lett volna maradni és szolgálni. Jobb maradni az állóvízben, mert ha felkavarjuk, problémák származnak belőle. Jobb semmit nem tenni, semmit nem várni az Úrtól. Miért is? Mert a világot kiszolgálva, meghódolva sátán előtt, megkapjuk a fejadagot, és nem kell nekünk több. Inkább szolgáljuk a bűnt, mintsem szembenézzünk a támadással. Pedig még nem történt semmi, csak közeledik a fáraó. A baj ott kezdődött, hogy levették tekintetüket Istenről, nem látják, hogy nem Mózes hozta ki őket, hanem az élő Isten. Ezért ne Mózesre, de ne is a fáraóra nézzenek, hanem az Úrra. A hit azt mondja, Isten kezdte el ezt a munkát, és Ő be is végzi. Nem hagyja félbe. Aki ki tudott hozni a szolgaságból, az megőriz a szabadságban. Ő nem engedi, hogy visszamenjünk a régi életünkbe.

Most azonban Mózes előáll, mert Ő az Úrra néz. Nem a fáraóval és modern fegyvereivel foglalkozik, hanem az élő Istennel. Tudnunk kell, hogy Mózes átélte, Isten szólt hozzá, és Ő bizta meg ezzel a küldetéssel. Mózes Istent képviseli, de nem csupán szájjal, hanem Istenbe vetett hittel. Ez a hit a személyes megtapasztalásból származik. A nép azért fél, mert nincs személyes tapasztalata. Nem elég csak a betű bizonyágtételét ismerni, személyesen kell átélnem, hogy az Úr élő valóság. Aki még nem tapasztalta Isten hatalmát, az megijed, mert az ellenség látható, kézzel fogható a hatalma és a fegyverei. Isten hatalma pedig hit által érkezik az életünkbe. Ahhoz, hogy ez a hit a miénk legyen, hallgatnunk és tanulmányoznunk kell Isten szavát, mert a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által. Az ő hitük még csak Mózes szavára alapozódik, igaz, ők is tapasztalták az eddigi csodákat, azonban nem élték át, hogy Isten szól hozzájuk.

Mózes most is kapcsolatban van az Úrral, és határozottan Istenre irányítja a figyelmüket. Ne féljete! Az ellenség fontos fegyvere a félelem, megbénít és cselekvésre alkalmatlanná tesz általa. Ne félj, üzeni az Úr, ne engedjünk a félelemnek. Meneküljünk az Úrhoz, és aki közel van Hozzá, annak a szívéből távozik a félelem. Isten megismerése elűzi a félelmet. Mert ha Ő nekem Jézus Krisztus által Atyám, Aki szeret engem, és velem van, akkor nincs mitől félnem, mert Mellette biztonságban vagyok. Az atyai ház oltalma megment engem a gonosz támadása idején. A kisgyermek is a szülő közelében nyugszik meg. Tudja, hogy az édesapja erősebb az őt fenyegető veszélénél.

Mózes felszólítja őket, hogy álljanak helyt, és maradjanak veszteg! Azt üzeni ezzel az ige, hogy a helytállás: megteszem, amit Isten mond. Veszteg maradni pedig: nem kezdek magánakcióba, és nem védekezem. Rábízom magam teljesen az Úrra. És ez igazi hitpróba. Hiszen egy ilyen helyzetben az a természetes, hogy mindent megteszünk önmagunk megvédéséért. Azonban ha szembefordulnak az egyiptomi sereggel, akkor elvesznek. A hit kifejezi, nem tudom magam megoltalmazni, teljesen megbízom Isten tervében. Mit mond Isten? Induljanak! De hová? A tengernek! Nem boldogság ez? Ha mi döntünk úgy, akkor igen. De amikor az Úr mondja, akkor nem. Ahogyan Péter is tudott járni a vízen, amikor engedelmeskedett Jézus szavának. És nem a viharon volt a hangsúly, hanem azon, hogy levette tekintetét az Úrról, azért kezdett süllyedni. Hiszen Péter szélcsendes időben sem volt képes a vízen járni. Az Úr szava, a Benne való hit tette képessé rá. Itt is erről van szó, ha elindulnak hit által, akkor az Úr cselekszik. Hitben kell indulni. Nem előre válik ketté a víz, hanem csak akkor, amikor elindulunk. Mózes kinyújtja a botját, a nép pedig elindul, és megtörténik a csoda.

Az Úr harcol értetek – nem volt könnyű ezt hitben elfogadni, de mégis engedelmeskedtek. Nem láttak isteni hadsereget, csak a fáraó hadseregét, és előttük a tengert. Mintha csapdába kerültek volna, ez azonban a fáraó megtévesztésére szolgált. Elhitte, hogy övé a győzelem, két tűz között a zsidók. A fáraó nem számolt Izráel Istenével. Isten azonban jelen volt és harcolt értük. Számoljunk Isten jelenlétével, Krisztus győzelmével. Higgyük, hogy a kereszten aratott győzelme ránk is érvényes. Nem kell meghátrálni, visszafordulni a régi felé, mert az Úr ma is ad szabadítást. Engedjem, hogy Ő szabadítson meg, hogy harcoljon értem.

Isten népe ma sincs magára hagyva. Az Úr harcol érte. Tornyosulhatnak előttünk hullámok, mi figyeljünk Urunkra. Lássuk meg, hogy Ő nagyobb a hullámoknál. Ha vereség látszódik is, ne a lát-szatra hagyatkozzunk, hanem Megváltónkra. Ő azt mondta, elég egy mustármagnyi hit, és akkor győzhetünk a hullámok, a problémák fölött. Ez a mustármagnyi hit mindig az igére épít, az Úr nevében cselekszik. Mózes és a nép helytállása nem a fáraóval való kompromisszumot eredményezte. Mert Isten népe és a gonosz között nincs kompromisszum, és a világgal sem szövethet. Mózes nem kért segítséget sem a fáraótól, sem más népektől. Nem is próbált hidat építeni, hanem az Úr szava szerint cselekedett. Kinyújtotta a botját. Mi mit tehetünk? Jézus nevében cselekszünk, hirdetjük az igét, és vállaljuk az Úr hatalmát. Nem a világtól várunk segítséget, hanem egyedül az Úrtól.

Ámen!

Imádság: *Atyánk, az Úr Jézus Krisztusban! Hálát adunk, hogy ma is jelen vagy, és az ígét olvasva láthatjuk, hogy nincs Hozzád fogható. Köszönjük, hogy kijelentetted magad, és így megtudjuk: Te meghallod kiáltásunkat, és kiszabadítasz a bűn rabságából. Urunk, minket is a gonosz sokféle formában igyekszik megfélemlíteni, de mi nem űreá, hanem Terád tekintünk. Segíts, hogy a nehéz pillanatokban, betegséggel, függőséggel, családi vagy munkahelyi problémákkal küzdve is Rád nézzünk. Ne engedjük magunkat elbizonytalanítani, hanem valljuk meg bátran, hogy Te nagy szabadítást készítesz. Olyan jó, hogy a kereszt a Te győzelmedre mutat. Úr Jézus, köszönjük, hogy legyőzted a sáttánt, és elhívsz minket a Te követésedre. Könyörülj, hogy ne a régi életünkbe akarjunk visszatérni, hanem bátran menjünk Veled, abban az újban, amit elhoztál. Köszönjük, hogy Veled győztes életet élhetünk. Szeretnénk mindig hit által győzelmeket aratni. Urunk, Szent Lelked által munkálkodj hatalmasan, adj nekünk felébredést, és könyörülj, hogy halljuk meg a szavad, és akarjunk követni Téged. Ne engedjük a világ csábításának, lássuk meg: a gonosz mindig rabszolgává tesz. Bocsásd meg amikor inkább a kényelmet, a mozdulatlanságot vállaljuk, és add, hogy felébredve nemet mondjunk a világnak. Hadd lássuk meg, hogy nem a kényelmes jólét a cél, hanem az örök élet. A te országodban teljesezhetünk ki igazán. Hadd vállaljuk ezt fel, akkor is, ha a gonosz nagy sereget küld utánunk megfélemlítésül. De kérünk, óvj meg minket a világgal való szövetkezéstől is. Te nem emberi módszerekkel mentesz meg, hanem a saját módszereddel. És add, hogy bátran építsünk erre rá, hit által.*

Urunk, könyörgünk a betegekért, a függőségben élőkért, adj nekik gyógyulást és szabadítást. Végezd el, hogy ezek nyomán még erősebb kapcsolatban éljenek veled! Könyörgünk az evangélium terjedéséért. Adj szomjazó szíveket, és elégítsd meg azokat az élő víz forrásával. Könyörgünk az üldözött testvéreinkért, adj nekik a hitben kitartást. Végezd el, hogy soha ne adják fel a hitet, és add meg nekünk is, hogy a jólétben is ragaszkodjunk Hozzád.

Urunk, ezért a kavargó világért is imádkozunk, amely Megmentőre vár, hadd lássa meg az emberiség, hogy Te már régen elküldted Azt, Aki segíthet. Hadd hívjuk segítségül az Úr Jézust, mert egyedül csak Ő segíthet rajtunk. Óvj meg a tévtanításoktól, ne higgyük el, hogy bárki megoldást jelenthet Rajtad kívül, Úr Jézus. Köszönjük, hogy meghallgatsz minket.

Ámen!